

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren, og vi går videre i ordfører-rækken. Den næste ordfører er fru Lissa Mathiasen.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror, at der er mange, der føler, at vi i alt, alt for mange år har ventet på de her lovforslag. I alt for mange år har alt for mange mennesker, som har været i en skilsmisssituation, hovedrygstende måttet konstatere, at skilsmisser, bodeling og pensionsopsparing simpelt hen ikke hang sammen. Det har føltes bunduretfærdigt af mange, og for andre, der var de heldige, som om de vandt i lotteriet.

Sådan tror jeg der er mange der har følt det undervejs og dermed også være sagt: Vi deler i den grad opfattelsen af behovet for, at der skal lovgives, og at der skal ændres på det her område.

Helt afgørende er det for os med hensyn til separation og skilsmisse, at vi kan finde en rimelig fordeling af, hvad der er fælles ejendom. Helt urimeligt er det, når forskellige typer pensionsopsparing kommer til at betyde, at den ene ægtefælle, som vi har set det, kan gå ikke bare med sin egen pension, men også med halvdelen af den anden ægtefælles pension. Så står der altså en ægtefælle tilbage og har en halv pension. Det er klart, at det føles urimeligt. Jeg tror, at man vil føle sig rigtig godt snydt, og det er der også god grund til.

Så meget mere rigtigt set var det, da den daværende socialdemokratiske justitsminister, hr. Frank Jensen, nedsatte et udvalg, som skulle komme med løsningsforslag på de her åbenbare urimeligheder. Det er 8 år siden, at udvalget blev nedsat, og jeg tror, at ingen af os havde forestillet sig, at det skulle vare så lang tid. Der er nemlig ingen af os, der har været i tvivl om, at behovet for ændringer har været latent.

Man kan konstatere, at 8 år måske ikke engang har været nok, og man kan stille det spørgsmål, om 8 år mere havde givet et svar, som havde betydet, at vi havde et enigt udvalg. Jeg er ikke sikker, for det er vanvittigt svært at finde en fællesnævner for det familieretlige, det formueretlige og det pensionsretlige.

Man kan sige det på den måde, at udvalget er kommet så langt, som det kunne, og at bolden er givet over til os for at finde brugbare og retfærdige svar. Jeg synes, at vi virkelig skal appellere til hinanden om, at vi skal finde svarene. Vi skal have en anden lovgivning, men samtidig også

erkende – det skal jeg være den første til – at der ikke findes lette løsninger, i hvert fald ikke lette løsninger, som alle parter vil synes er rimelige.

Men det er for os helt afgørende, at vi finder løsninger, hvor vi får lavet lovgivningen på området om, og jeg og Socialdemokratiet vil gøre alt, hvad der står i vores magt for det.

Udvalget har på to af hovedområderne, som der var lagt op til i kommissoriet, ikke bare formået at være enige, men har også efter vores opfattelse lagt nogle meget brugbare løsninger frem. Det er så også de løsninger, som vi kan glæde os over at ministeren har valgt at lægge frem.

Det drejer sig om den nuværende forskelsbehandling, som jeg tidligere har været inde på. Alt afhængigt af, hvilken type pensionsaftale man har, er der forskel på, om de skal deles, eller man beholder dem. Der er lagt op til, at man siger, at nu skal alle pensionstyper have samme status i den sammenhæng. Så langt, så godt. Så er vi i hvert fald ude over, at man kommer i den situation, at den ene står med den halve pension, og den anden står med halvanden. Og det vil sige, at den del af uretfærdigheden meget gerne skulle være løst med det her:

Den anden situation, og det synes jeg også ministeren klart skal have ros for at have taget med – der er også en flertalsindstilling fra et enigt udvalg – er, hvor den ene ægtefælle efter et langt ægteskab er meget ringe stillet pensionsmæssigt, dvs. rimelighedsbetragtningen. Ministeren har fulgt udvalgets anbefalinger, og det ser meget fornuftigt ud. Det vil betyde, at alle typer pensionsordninger som hovedprincip følger den, de er oprettet for, og at der i de tilfælde, hvor der er meget stor forskel, vil være mulighed for at lave en skævdeling af det øvrige bo.

Det er fint. Det afgørende for os er, at vi får sikret en ordentlig, brugbar, men ikke mindst også retfærdig metode til bodeling. Det er ikke til fordel for nogen, hvis der skabes en helt urimelig mængde tvister, det er vi godt klar over. Vi skal også passe på, at lovgivningen ikke kommer til at betyde, at skilsmisse mellem f.eks. en kassedame og en smed kræver så store udgifter til advokatbistand, at udgifterne langt overstiger det, sagen drejer sig om. Det skal vi være meget opmærksomme på.

Det er langt flere mennesker, der i langt større omfang har fået pensionsordninger, og det skal vi glæde os over. Der er rigtig mange, der efterhånden har det. Det skulle gerne være en glæde for alle. Men det betyder altså også, at det, der er